

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **doc. JUDr. D. Z., Ph.D.**, zastoupen doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Rektor Policejní akademie České republiky v Praze**, se sídlem Lhotecká 559/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalovaného ze dne 24. 9. 2015, č. j. PA-1556/ČJ-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 A 187/2015 – 88,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 A 187/2015 – 88, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Rektora Policejní akademie České republiky v Praze ze dne 24. 9. 2015, č. j. PA-1556/ČJ-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 26.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce doc. JUDr. et Mgr. Jana Brázdy, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rektor Policejní akademie České republiky v Praze (dále jen „Policejní akademie“) vydal dne 24. 9. 2015 rozhodnutí č. j. PA-1556/ČJ-2015, kterým podle § 28 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, odvolal žalobce z funkce děkana Fakulty

bezpečnostně právní Policejní akademie (dále jen „fakulta“), neboť považoval za dostatečně odůvodněný závěr, že žalobce závažným způsobem poškozuje zájmy Policejní akademie.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou městský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Vzhledem k tomu, že rektor vydal rozhodnutí podle § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách (tj. z vlastního podnětu), nebylo potřebné, aby odvolání žalobce z funkce děkana bylo schváleno kvalifikovanou většinou členů akademického senátu fakulty. Výsledek hlasování byl ostatně v zápisu zasedání akademického senátu fakulty ze dne 17. 9. 2015 interpretován tak, že se jedná o kladné vyjádření k zamýšlenému rozhodnutí rektora o odvolání žalobce z funkce děkana fakulty. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí městský soud uvedl, že si lze představit konkrétnější odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalobce z funkce děkana, avšak napadené rozhodnutí nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí je zřejmé, že rektor vycházel ze zápisu ze zasedání akademického senátu Policejní akademie, kde jsou popsány jednotlivé případy jednání žalobce, které byly důvodem jeho odvolání z funkce děkana. Závěr napadeného rozhodnutí má tedy oporu v obsahu správního spisu. Žalobce se dle zápisu ze zasedání akademického senátu Policejní akademie snažil ve dvou případech přemluvit studenty doktorského studia ke změně školitele pro vypracování potřebné práce. Žalobce přitom nebyl členem oborové rady a navrhoval studentům osobu, která nesplňovala podmínky pro výkon funkce školitele (navrhovaná osoba nebyla v seznamu školitelů a ani pracovníkem vysoké školy). Rovněž jednání s akademickými pracovníky nasvědčují tomu, že žalobce z titulu vedoucího fakulty změnil vyučovací předmět u jednoho z akademických pracovníků, u druhého pak vyvolal pocit nejistoty pro případ, že by chtěl změnit Fakultu bezpečnostně právní za Fakultu bezpečnostního managementu. Ve všech uvedených případech je třeba vzít v potaz, že jednal v pozici děkana fakulty, to znamená, že jak akademičtí pracovníci, tak studenti doktorského studia jeho vyjádření pociťovali jako vyjádření vedoucího, která jsou pro ně velmi významná. Pokud se jedná o otázku získání nájmu bytu z magistrátní kvóty Policie ČR, soud uvedl, že z dokladů založených ve spisu vyplývá, že žalobce nedisponoval doporučením rektora k získání nájmu, neboť měl jinou možnost bydlení v Praze. Snaha o získání nájemního bytu v Praze tak dle soudu nesvědčí o respektování zájmů školy a takovéto jednání mohlo poškodit pověst vysoké školy navenek vůči veřejnosti. K namítanému odvolání Mgr. K. z funkce člena akademického senátu soud uvedl, že jde o zcela jinou záležitost než odvolání z funkce děkana rektorem vysoké školy. Podle městského soudu bylo podstatné, že řada méně závažných pochybení ze strany žalobce ve svém souhrnu odůvodňovala závěr, že žalobce vážným způsobem poškozuje zájem vysoké školy.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Namítl, že v § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách (tj. který upravuje odvolání děkana z vlastního podnětu rektora) je presumována první aktivita rektora. Rektor, který je v denním styku s děkanem a má nejvíce informací o jeho pochybeních, aktivizuje akademický senát, aby se vyjádřil k jeho odvolání. V posuzovaném případě byl však postup odlišný: akademický senát fakulty svolal jednání, na němž projednal odvolání děkana

fakulty. Potřebný počet hlasů k odvolání děkana nebyl získán, proto až následně po delší době tento bod jednání posloužil jako souhlas nebo vyjádření k odvolání děkana. Tímto postupem byl porušen zákon a je jednoznačně zřejmé, že určitá skupina na Policejní akademii měla zřejmě zájem na odvolání děkana. Pokud by soud sledoval časovou souslednost jednotlivých podání návrhů, musel by dojít ke stejným závěrům jako stěžovatel.

[5] V souvislosti s řešením situace Mgr. K. (pozn. NSS: jedná se o vysokoškolského pedagoga, člena akademického senátu fakulty), který několikrát v podnapilém stavu jel vozidlem a naboural řadu osobních vozidel zaparkovaných v ulici, stěžovatel připomněl, že tato skutečnost byla uvedena v úvodních titulcích v hlavních zprávách České televize i televize NOVA, z nichž bylo zřejmé, že se jedná o pracovníka Policejní akademie. Následně byl Mgr. K. odsouzen pro trestný čin. Dle stěžovatele je podivné, že soud v uvedeném nespatořoval závažné poškození školy (nebo to z rozsudku nevyplývá), pouze konstatoval, že se jedná o jiný postup než odvolání z funkce děkana.

[6] Stěžovatel zásadně nesouhlasí se stanoviskem městského soudu, že řada méně závažných pochybení ze strany stěžovatele ve svém souhrnu odůvodňovala závěr, že stěžovatel závažným způsobem poškozuje zájem vysoké školy. Pokud soud považuje tato pochybení za závažná, je nutné, aby ve smyslu zásady *audiatur et altera pars* rovněž slyšel druhou stranu. Stěžovatel se k těmto důvodům rozsáhle vyjádřil v žalobě a replice, které přiložil ke kasační stížnosti. Nepovažuje proto za nutné tyto skutečnosti znovu rozvádět. Pouze uvedl, že v době, kdy žádal o byt, měl pravomoci vůči příslušníkům policie zařazeným v Policejní akademii ministr vnitra, nikoliv rektor Policejní akademie. Stěžovatel nechápe, jak mohl poškodit dobrou pověst vysoké školy navenek vůči veřejnosti, pokud podal řádnou žádost na Magistrát města Prahy, který ji přijal, a ministr vnitra jeho žádost doporučil.

[7] Pokud se jedná o obsah správního spisu, kterým soud argumentuje, stěžovatel upozornil, že do něj neměl přístup, čehož patrně žalovaný využil a do spisu zařadil dokumenty, které neodpovídají realitě, a s nimiž se v podstatě stěžovatel neměl možnost seznámit. Pokud by soud vycházel z toho, že Policejní akademie je „akademický orgán“, který spadá do zájmové samosprávy veřejné správy, a vzhledem k tomu není možné jeho rozhodnutí přezkoumávat a je nutno vycházet z premisy jeho správnosti, je potom zbytečné, aby zákon o vysokých školách kogentně upravoval postup při odvolání děkana.

[8] Na okraj stěžovatel uvedl, že po jeho odvolání se děkankou fakulty stala předsedkyně akademického senátu fakulty, která odvolání děkana navrhovala. Po ní se stal děkanem člověk, který podal podnět k trestnímu stíhání partnerky stěžovatele.

III. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí se stěžovatelovou interpretací § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách. Na rektora se postupně obrátili předsedové všech akademických senátů, tj. univerzitního senátu a dvou fakultních senátů, aby byl stěžovatel odvolán z funkce děkana. Stěžovatelův výklad by *ad absurdum* předpokládal, že je rektor povinen sám aktivně vyhledávat a zjišťovat pochybení děkana fakulty, aby mohl následně postupovat podle § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách. V posuzované věci si rektor osvojil zdůvodněný názor všech akademických senátů, že stěžovatel jako děkan závažným

způsobem poškozují zájmy vysoké školy. Zákon přitom toliko stanoví, že před tím, než rektor odvolá děkana z funkce, musí mít souhlas univerzitního akademického senátu a věc má být projednána v akademickém senátu fakulty.

[10] Logickým a systematickým výkladem § 28 zákona o vysokých školách ve spojení s § 27 téhož zákona lze dle žalovaného dospět k závěru, že slovní spojení „z vlastního podnětu“ rektora jinými slovy znamená „bez návrhu akademického senátu fakulty schváleného třípětinovou většinou všech členů“ podle § 28 odst. 1 a § 27 odst. 4 zákona o vysokých školách. Ve stejném smyslu toto slovní spojení ostatně používá řada jiných právních předpisů. Stěžovatel brojí proti svému odvolání argumenty, které nejsou v souladu se standardními metodami interpretace práva a dopouští se přepjatého formalismu.

[11] Žalovaný upozornil, že stěžovatel neuplatnil v kasační stížnosti důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost napadeného rozsudku. U jednotlivých skutků, které jsou stěžovateli přičítány, stěžovatel nesplnil důkazní povinnost podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a nenavrhl provedení důkazů, které by tato zjištění vyvracely, a to ani v žalobě ani v replice ani při jednání soudu před vydáním napadeného rozsudku.

[12] S městským soudem se žalovaný ztotožnil v tom, že případ Mgr. K. s posuzovaným případem nijak nesouvisí. Dále nepřisvědčil stěžovateli, že v době, kdy žádal o magistrátní byt, nebyl v pravomoci rektora Policejní akademie. Pravdivé není ani tvrzení stěžovatele, že neměl přístup do správního spisu, stěžovatel totiž o nahlédnutí do spisu nikdy nepožádal.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[14] Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které by musel zohlednit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Byl proto povinen přihlídnout k případné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 – 99). Stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí namítal ve své žalobě, městský soud nicméně jeho námitce nepřisvědčil. Shledal-li by nyní Nejvyšší správní soud, že napadené rozhodnutí skutečně bylo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Na úvod Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud nesprávně uvedl jako žalovanou Policejní akademii, ačkoliv ze zákona o vysokých školách vyplývá, že žalovaným má být v této věci rektor vysoké školy, který rozhoduje o odvolání děkana. Ze spisové dokumentace je však zřejmé, že žalovaný byl s průběhem soudního řízení seznámen, resp. za něj jednali jím pověřeni zaměstnanci Policejní akademie.

[17] Odvolání děkana upravuje § 28 odst. 2 a 3 zákona o vysokých školách takto:

(2) Děkana jmenuje a odvolává na návrh akademického senátu fakulty rektor.

(3) Rektor může odvolat děkana z vlastního podnětu, a to pouze po předchozím vyjádření akademického senátu fakulty a se souhlasem akademického senátu veřejné vysoké školy v případě, kdy děkan závažným způsobem neplní své povinnosti nebo závažným způsobem poškozuje zájem vysoké školy nebo fakulty.

[18] Rektor tedy může odvolat děkana fakulty příslušné vysoké školy buď na návrh akademického senátu fakulty [dle § 27 odst. 1 písm. g) ve spojení s odst. 3 věty druhé za středníkem zákona o vysokých školách se pro návrh na odvolání děkana musí vyslovit neméně tři pětiny všech senátorů], nebo z vlastního podnětu za splnění podmínek stanovených v § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách.

[19] Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře uvedl, že pravidlem bude odvolání děkana na návrh akademického senátu fakulty (viz shora cit. § 28 odst. 2), výjimečně bude představitelné i odvolání děkana z vlastního podnětu rektora. Podle toho, o kterou z uvedených situací jde, se liší míra uvážení rektora o důvodech odvolání děkana. V situaci, kdy akademický senát navrhuje odvolání děkana podle § 28 odst. 2 zákona o vysokých školách, zpravidla rektor takovémuto návrhu na odvolání vyhoví. Zákon totiž zjevně vychází z předpokladu, že s ohledem na rozhraničení kompetencí uvnitř fakulty bude fakultu poškozovat, pokud děkan nemá důvěru akademického senátu vlastní fakulty. Zákon ostatně ani neukládá žádné podmínky, za kterých může akademický senát návrh na odvolání děkana učinit. Platí tu však zákaz svévole akademického senátu, zákaz šikanózního jednání a zákaz diskriminace. Druhým typem situace je pravomoc rektora odvolat děkana z vlastního podnětu (§ 28 odst. 3 zákona o vysokých školách). Půjde o případy, kdy děkan jako osoba stojící v čele fakulty závažným způsobem neplní své povinnosti nebo závažným způsobem poškozuje zájem vysoké školy nebo fakulty, ovšem akademický senát fakulty na tyto závažné okolnosti nereaguje návrhem na odvolání děkana. Na rozdíl od řízení o odvolání podle § 28 odst. 2 (na návrh akademického senátu fakulty), kde není nutno zkoumat protiprávnost jednání děkana, jsou v tomto případě určité protiprávnosti či jiná pochybení vyjmenovány ve skutkové podstatě právní normy. S ohledem na princip akademické samosprávy má závažnost důvodů k odvolání děkana hodnotit primárně rektor, nikoliv správní soudy. Nelze připustit, aby správní soudy nahrazovaly uvážení rektora uvážením vlastním, resp. aby samy zjišťovaly vnitřní poměry na fakultě, či například hodnotily legitimní zájmy jednotlivých „zájmových akademických skupin“ (viz rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 60/2018 - 45, č. 3770/2018 Sb. NSS).

[20] V posuzované věci se jednalo o rozhodnutí rektora o odvolání děkana dle § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách, tedy z vlastního podnětu rektora, jak vyplývá i ze samotného textu napadeného rozhodnutí. Nelze přitom přisvědčit argumentaci stěžovatele, že by k takovému rozhodnutí byla nutně nezbytná první aktivita rektora v tom smyslu, že by rektor nemohl získat informace o důvodech pro odvolání děkana na základě podnětu akademického senátu fakulty či vysoké školy, resp. že by nemohl čerpat ze zápisů ze zasedání těchto senátů. Pokud rektor na základě takto zjištěných informací dojde k závěru, že děkan závažným způsobem neplní své povinnosti nebo závažným způsobem poškozuje zájem vysoké školy nebo fakulty, a zároveň nebyly splněny podmínky pro to, aby mohl

přistoupit k odvolání děkana na návrh akademického senátu fakulty (§ 28 odst. 2 zákona o vysokých školách), může rozhodnout o odvolání děkana z vlastního podnětu (ovšem za splnění podmínek stanovených v § 28 odst. 3, tj. po předchozím vyjádření akademického senátu fakulty a se souhlasem akademického senátu vysoké školy).

[21] Zákonem stanovené procesní podmínky pro vydání rozhodnutí o odvolání děkana z vlastního podnětu rektora v posuzovaném případě naplněny byly, neboť akademický senát fakulty věc projednal a vyjádřil se k ní (viz zápis ze zasedání senátu fakulty ze dne 17. 9. 2015, z něhož je zřejmé, že 7 senátorů bylo pro odvolání děkana, 5 proti) a akademický senát Policejní akademie s odvoláním vyslovil souhlas (viz zápis ze zasedání akademického senátu Policejní akademie ze dne 24. 9. 2015, na němž byl jednomyslně stvrzen souhlas s odvolání stěžovatele z funkce děkana fakulty). Nelze tedy považovat za procesní pochybení, jak se domnívá stěžovatel, že se pro návrh na jeho odvolání z funkce děkana nevyslovily více než tři pětiny všech členů akademického senátu fakulty. Tento požadavek by byl nutný, pokud by rektor odvolal děkana na návrh akademického senátu fakulty, o toto řízení se však v nyní řešené věci nejednalo.

[22] Jak již bylo uvedeno výše a jak vyplývá ze zákona, důvodem pro odvolání děkana z vlastního podnětu rektora může být pouze to, že děkan závažným způsobem neplní své povinnosti nebo závažným způsobem poškozuje zájem vysoké školy nebo fakulty (§ 28 odst. 3 zákona o vysokých školách). V souladu s požadavky na přezkoumatelnost správního rozhodnutí, musí být z takového rozhodnutí zřejmé, v čem rektor naplnění uvedené skutkové podstaty spatřuje.

[23] Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil odvolání stěžovatele z funkce děkana tím, že stěžovatel závažným způsobem poškozuje zájem vysoké školy (Policejní akademie).

[24] Pojem „poškozování zájmu vysoké školy závažným způsobem“ je dle Nejvyššího správního soudu nutno považovat za neurčitý právní pojem, který musí správní orgán (rektor) nejprve obecně vymezit a vyložit, poté jej poměřit s konkrétním skutkovým stavem v dané věci a nakonec usoudit, zda tento skutkový stav je podřaditelný pod neurčitý právní pojem (viz rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2012, č. j. 1 As 52/2012 – 242, č. 2703/2012 Sb. NSS, který se týkal odvolání vedoucího státního zástupce, či rozsudek ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 – 58, č. 849/2006 Sb. NSS, jež se zabýval propuštěním policisty ze služebního poměru). Pokud dospěje k závěru, že je tento pojem naplněn, provede správní uvážení, zda děkana odvolá. Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou pak v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem, na rozdíl od omezeného soudního přezkumu správního uvážení (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.) rektora, zda bylo ze zjištěných důvodů namístě děkana odvolat (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27, č. 3200/2015 Sb. NSS).

[25] Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný pod pojmem „závažné poškozování zájmů vysoké školy“ spatřuje jednání stěžovatele, kterým poškozuje „zájem na dobrém jménu vysoké školy v očích studentů i širší veřejnosti, zájem na dodržování akademických svobod, zájem na stabilním vnitřním pracovním prostředí založeném na dobrých mezilidských vztazích, vzájemné úctě a respektu a zájem na tom, aby funkci děkana vykonávala pouze osoba, jejíž mravní vlastnosti poskytují záruku řádného výkonu této funkce“. Žalovaný tak v podstatě obecně vymezil, jakým způsobem tento neurčitý právní pojem vykládá.

Ze samotného odůvodnění jeho rozhodnutí však není vůbec zřejmé, jakým konkrétním jednáním se měl stěžovatel poškození uvedených zájmů dopustit, neboť žalovaný pouze odkázal na případy jednání stěžovatele ve funkci děkana, kterými se zabývaly akademické senáty fakulty a Policejní akademie.

[26] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s městským soudem v tom, že postačí, pokud jsou důvody pro odvolání stěžovatele z funkce děkana zřejmé ze správního spisu, resp. ze zápisů ze zasedání akademických senátů. Takové odůvodnění by teoreticky mohlo obstát za situace, že by rektor odvolal děkana na návrh akademického senátu dle § 28 odst. 2 zákona o vysokých školách, neboť v takovém případě, jak bylo výše vysvětleno, záleží spíše na vůli akademického senátu, zda shledá důvody pro odvolání děkana, neboť zákon žádné konkrétní podmínky pro odvolání neuvádí. Pokud však jde o odvolání děkana z vlastního podnětu rektora (§ 28 odst. 3 zákona o vysokých školách), které bude zpravidla spíše výjimečné, je nutno trvat na tom, aby rektor ve svém rozhodnutí přesně vymezil, jakým jednáním děkan naplňuje skutkovou podstatu právní normy, resp. čím konkrétně závažným způsobem poškozuje zájmy vysoké školy nebo fakulty či z jakého důvodu závažným způsobem neplní své povinnosti. Nelze připustit, aby rektor pouze v obecné rovině konstatoval naplnění důvodů pro odvolání děkana a odkázal na usnesení akademických senátů, aniž by se sám konkrétními případy jednání děkana zabýval, ověřil si jejich pravdivost a v rozhodnutí vysvětlil, proč dosahují takové intenzity závažnosti, že je lze podřadit pod pojem „poškození zájmu vysoké školy závažným způsobem“. Pokud taková úvaha v rozhodnutí absentuje, je nutno jej považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní soud totiž pak nemůže v rámci přezkumu tohoto rozhodnutí relevantně zhodnotit, zda rektor správně podřadil zjištěný skutkový stav pod uvedený neurčitý právní pojem. Není možné, aby soud sám vyhledával konkrétní důvody pro odvolání děkana ve správním spisu a v podstatě tak nahrazoval úvahy rektora, které z jeho rozhodnutí nejsou zřejmé.

[27] Kasační soud tedy dospěl k závěru, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností, neboť městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, které nebylo pro absenci odůvodnění vůbec způsobilé přezkumu.

[28] Pro úplnost soud ke kasační námitce týkající se řešení situace Mgr. K. (resp. jeho odvolání z funkce člena akademického senátu) uvádí, že tato okolnost nebyla pro posouzení věci nijak rozhodná.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před městským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, rozhodl kasační soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[30] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat stěžovatele; naopak žalovaný měl v řízení zájem na zachování svého rozhodnutí.

[31] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1.000 Kč a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje čtyři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky k vyjádření žalovaného a účasti na soudním jednání [§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3.100 Kč za jeden úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak činí 13.600 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkově představovaly 17.600 Kč.

[32] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5.000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 8.400 Kč.

[33] Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši 26.000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele doc. JUDr. et Mgr. Jana Brázdy, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu